

Puppet Theater (director Sergei Stolyarov). The legend of the town of Hameln (Hamelin) has provided place for quite many explorations and also many works of art, whose authors are Goethe, Mozart, The Brothers Grimm and Marina Tzvetava. The show begins already in the lobby of the spectators' hall. Some of the actors are passing among the audience, which is waiting to enter the hall and the actors start asking questions, give out carnival hats or even "babies". Upon entering the hall, the "parents" receive clothes for "their babies", and later on also instructions for dressing. Then the carnival in Hameln begins, and beside the seats, we notice canvases on which the legend of the town, attacked by rats, is projected by means of the shadow theater. The director's conception focused on a well-known story to raise the questions of responsibility and the given word. I do not say that this did not work. The problem is that the good intention is almost "drowned" in scenes that distract the attention from the main action. All the scenes with nails, forks, spoons and playing children tense the viewer so much that you want them to finish faster. And the problem is not in the actors, but in the fact that, figuratively speaking, the scissors of the director have been gathering dust in a drawer. At the same time, the good idea to attract the audience into the action by the distribution of "the babies" and the provoking of compassion in the people of Hameln, who gather at

„Мълчаливи
предания“
“Silent Legends”

the end of the show, has stopped working almost immediately after the start. I personally do not agree with the defamation of the flautist at the end of the show and the claims of the citizens that he is a pedophile. I guess the point is that the citizens of the town get even more stigmatized. The bad thing is that the lack of protection for the flautist leaves with me the feeling of moral relativism, which has never been my cup of tea.

The coproduction of Puppet Theater Sliven and NATFA “Krustyo Sarafov” – “The Samsa Family” (directed by Katya Petrova) was created on the basis of the novel of Kafka “The Metamorphosis/ The Transformation”. The story of the young traveling tradesman Gregor Samsa (starring Lubomir Zhelev – the winner of the prize of the youth theater critics) who wakes up one morning as a huge insect provides an occasion for insight in-

to the reasons of rejection and the drama that it causes. The stage design by Petya Karadjova, presenting screens with white elastic bands, stretched on them, deprives the space of its specifics, turning Gregor into a universal victim of other people's narrow-minded views. The enormous insect remains in the center. It is an obstacle only because it exists.

So far, the performances are very different in the stories that they tell and in their means of expression. However, I can highlight a clear trend, valid for all of them. It is related to the overstepping or trespassing of the borders and the synthesis among the puppet, the drama and the dance theater. What is even better is that this synthesis does not deprive the puppet theater of its specifics, but only enriches it as a matter of possibilities and presence. ■

Translation by Nadia Zhereva

Вълнения с чуждестранни представления

Любомир Парушев

Традиционният домакин на това значимо събитие КТ – Стара Загора осигури изключително добра организация, топло посрещане и разбира се атрактивна програма. Наред с хитовите заглавия от цяла България, бяха показани и някои чуждестранни представления, които не само представля-

ваха интерес за зрителите, но и дадоха възможност за един интензивен обмен между куклените от почти всички краища на Европа. Част от поканените чужди спектакли бяха на независими формации – жест, който предполага предоставянето на възможност за изява на млади артисти, но също така и

за откриване на нови форми. Селекцията, дело на Дарин Петков – директор на театъра, предложи голямо разнообразие от заглавия, вариращи от личното представление „Будапещенските марионетки“ до сценична интерпретация на Самюъл Бекет.

За да бъде коректен, трябва

да призная, че не всички представления, включени в международната програма бяха на високо ниво. Имаше такива, които изправиха зрителите на крака, но и такива, които не оправдаха очакванията. Това ме накара да приема фестивала не като парад на „най-най“, а като един форум, който търси дискусията. Неговият състезателен характер подсигурава и експертна обратна връзка. Несъмнено реакцията на чуждата публика е важна и за самите артисти, показвайки

Режисьорът Удрике Куейд използва прожекция на черно-бели анимирани рисунки, за да постигне нужната атмосфера, но най-атрактивното средство беше сценографията. Три дървени платформи на колелца бяха своеобразната сцена за унифицираните, почти безлични, кукли. Тези късове от фрагментираното сценично пространство бяха сами по себе си и музикални инструменти. По-голямата част от звуковата фонограма се създаваше на живо

за красота. На сцената това се случи като последната кукла беше заменена със самата режисьорка на спектакъла Кристина Андреа Йон. Този млад ансамбъл от усърдни артисти показва голям потенциал, който може би в бъдеще ще се реализира.

Най-силните овации заслужиха представлението **„Allegro ma non troppo“** на изключителното дуо „Zero en Conducta“ (Испания). Със своите изключителни пластични умения, рязката смяна на игра с кукли, създавани на сцената, и жив план, те успяха да ни разкажат една зашеметяваща история за радостите и неволите на една любовна връзка. Запленени бяха не само зрителите и младите критици в салона, но и журито с международно участие, което правдиво присъди награда за най-добър спектакъл в конкурсната програма.

Интересен беше и спектакълът **„Любов „П“ и страст „Б“** по „Любовта на дон Перлимплин“ от Ф. Г. Лорка. Това е един моноспектакъл на театър „Odivo“ – Словакия. Екстравагантните кукли, енергичната игра на Мария Данадова, музиката, изсвирена на живо от Матей Щеско и елегантните препратки към брехтовият театър, превърнаха това представление в доста интересно събитие. Този спектакъл отнесе две от наградите на журито – тази за режисура и за най-добра женска роля.

Напълно излизайки от тематиката на любовта се оказваме на улицата. За щастие по време на „Пиеро“, тя също се превръща в сценично пространство. Под откритото небе бяха показани спектаклите **„А-та-ка!“** и **„Пътища“**. И двата ни предложиха изключителни зрелища, като първият представляваше феерично плуващи във въздуха хвърчила, а другият атрактивни циркови номера.

Изпълнителят, който беше удостоен с награда за мъжка

„Алегро ма нон тропо“
“Allegro ma non troppo”

им възможности за подобрене.

Доста е трудно да се опише топлата и приятелска атмосфера, в която беше потопен всеки един момент от фестивала. Ето защо краткият ми обзор ще бъде лишен от нея, не позволявайки на читателя да усети истинската емоция на събитието „Пиеро“.

Доста от заглавията третираха вечната тема за любовта. Бих могъл да кажа, че пред зрителите на фестивала тази тема беше разгледана във всичките ѝ възможни аспекти. Едно такова представление беше **„Крабат“** на колегите от Любляна. Общата тема на спектакъла беше, че любовта и приятелството са истинската магия, която няма да ни погуби.

от кукловодите. Похватът беше признат и от международното жури, което отсъди приза за най-добра музика на този спектакъл.

Друг интересен подстъп към темата за любовта ни предложи представлението **„Любовна физика“** на Театър „Lightwave“ от Румъния. Те представиха един футуристичен свят, в който се експериментира с чувствата на младия човек. Чрез генериране на въображаеми приятелки учените изследват реакциите му, като накрая той среща своя мечта. На фона на мрачното решение, куклите в човешки размери, и гласът на разказвача, който звучеше като големия брат на Оруел, главният герой достига до своя идеал

„Будапещенските
марионетки“
“The Budapest
Marionettes”

роля от критичното жури се казва Бенсе Саркади, който показва „Будапещенските марионетки“ – улично представление, подплатено с оригинални шеги. Венецът на програмата на артиста беше играта с марионетка, която е кукловод на по-малка марионетка.

Завършвам с „Да играеш Бекет“ – опит за театрализация на известната творба на драматурга „Действие без думи – 1“. Предадени чрез естетиката на кукленият театър, внушенията, които Самюъл Бекет е заложил в произведението си, сякаш не достигнаха до публиката в салона и представлението по-скоро не беше харесано. Може би причината се крие в раздвоява-

нето на протагониста (между живия актьор и марионетката), което разхищава енергията и отчуждава зрителя от страданията му.

Общото впечатление, което остави чуждестранната селекция у мен е положително, въпреки някои моменти на отстъпление. Дали видяхме нещо ново? Отговорът, за съжаление, е отрицателен. Солидаризирам се с мнението на журито, което не присъди награда за нови театрални форми. Но адекватното използване на познатите прийоми в различни съчетания, създаде много вълнуващи моменти, които не бих заменил с нищо. ■

Exciting Moments in Foreign Performances

Lyubomir Parushev

“The Budapest marionettes” to the stage interpretation of Samuel Beckett.

To be honest, I must admit that not all of the performances, included in the international program, were developed on a high level. There were performances that made the audience stand on their feet, but also such that did not meet the expectations. This made me consider the festival not a parade of “the best”, but a forum which seeks discussion. Its competitive nature provides also an expert feedback. Undoubtedly, the reaction of the foreign audience is important to the artists themselves, showing them opportunities for improvement.

It is very hard to describe the warm and friendly environment, which predominated in the Festival. That is why my short review will be deprived of it, not letting the reader feel the real emotion of the event “Pierrot”.

Many of the titles treated the eternal topic of love. I may say that the audience of the festival had the chance to address this topic in all its possible aspects. One of the mentioned performances was “Krabat” by the colleagues from Ljubljana. The general topic in the show focused on the issue that love and friendship are the true magic, which in the end will not destroy us. The director Ulrike Quade used a projection of animated drawings in black and white to achieve the necessary mood,

The traditional host of this significant event, namely the Puppet Theater of Stara Zagora, provided an exceptional organization, a warm welcome and of course an attractive program. Along with the top titles from all over Bulgaria, a few foreign performances also took place. The latter were not simply of interest to the viewers, but also gave the possibility for an intensive exchange between the puppeteers from almost all corners of Europe. Some of the invited foreign performances were presented by independent formations – a gesture that suggests the provision of a platform for young artists, but also the discovery of new forms. The selection, made by Darin Petkov – director of the theater, offered a wide variety of titles, ranging from the street performance